

ΜΑΪΚΑ ΠΑΡΤ

Λουίς Σουάρες
Η ιστορία ενός στραίκερ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΜΑΝΟΣ ΤΖΙΡΙΤΑΣ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Περιστέρια – 190

Μάικλ Παρτ, Λουίς Σουάρες: *Η ιστορία ενός στράικερ*

Michael Part, Luis Suarez: *A Striker's Story*

Μετάφραση: Μάνος Τζιρίτας

Φωτογραφία εξωφύλλου: shutterstock, 517102234, © Christian Bertrand

Εικονογράφηση εξωφύλλου: Αλέξια Οθωναίου

Σχεδιασμός εξωφύλλου σειράς: polka dot design

Επιμέλεια-Διορθώσεις: Δημοσθένης Κερασίδης

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Φιλμ-μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright © 2017 All rights reserved to Sole Books, Beverly Hills

Copyright © για την εικονογράφηση του εξωφύλλου Σ. Πατάκης

ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2017

Copyright © για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2017

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τη Sole Books, Ηνωμένες

Πολιτείες Αμερικής, Ιούλιος 2017

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Ιούνιος 2018

ΚΕΤ Β872 ΚΕΠ ;:/18 ISBN 978-960-16-7969-3

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΡΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Παγκόσμιο Κύπελλο, 24 Ιουνίου του 2014	9
Ο ξυπόλυτος μπαλαδόρος του δρόμου.	15
Η πρωτεύουσα	22
Το Στενό	29
Το παιδί από την επαρχία στο σχολείο της πόλης. . .	32
Ουρρέτα	36
Μπάλα στο σπίτι.	43
Χειμερινές διακοπές.	48
Δύο ανακαλύψεις	53
Ο μπαμπάς.	57
Δύσκολες μέρες.	62
Πίσω στο σπίτι.	68
Η πτώση	73
Δεύτερη ευκαιρία	78
Κακή συμπεριφορά	83
Λαγός ο Μέγας	90
Σόφι.	95
Μια διαφορετική προπόνηση.	102
Η κοπέλα του.	107
Μετακόμιση.	111

Η επίσκεψη	115
Η πρώτη ομάδα.....	119
Στο Χρόνινγκεν και πιο πέρα.....	123
Από τα ψηλά στα χαμηλά	128
Το χρυσό παπούτσι.....	134

Παγκόσμιο Κύπελλο, 24 Ιουνίου του 2014

Ο ΛΟΥΙΣ ΣΟΥΑΡΕΣ καθόταν στα αποδυτήρια του Εστάντιο ντας Ντούνας στο Νατάλ της Βραζιλίας, πριν από τον αγώνα ομίλων εναντίον της Ιταλίας στο Παγκόσμιο Κύπελλο FIFA 2014. Δεν είχε δει τον Μαξιμιλιάνο Περέιρα που ήρθε κρυφά από πίσω του και τον άρπαξε από τους ώμους ξεφωνίζοντας. «ΑΑΑΑΡΡΡΡΡ!»

Ο Λουίς δεν αντέδρασε. Ούτε τοσοδά λιγάκι.

«Ποπό, τίποτα δε σε τρομάζει, ε, Λουίς;» ρώτησε ο Μάξι.

Ο Λουίς σήκωσε το κεφάλι και τον κοίταξε. «Ένα πράγμα με τρομάζει».

«Α, μπα; Ποιο πράγμα;» ρώτησε ο Ντιέγκο Γκοντίν.

«Το να μην μπορώ να παίξω» είπε εκείνος και φόρεσε και το άλλο παπούτσι του.

«Ε, καλά, δε χρειάζεται να σε απασχολεί αυτό. Σήμερα θα παίξεις» σχολίασε ο Μάξι και οι υπόλοιποι γέλασαν και το γέλιο τους απλώθηκε γύρω του, μέσα στα αποδυτήρια. Το σημερινό παιχνίδι θα έκρινε ποιος θα περνούσε στη φάση των «νοκάουτ» παιχνιδιών και ο Λουίς ήθελε να κάνει ό,τι ήταν δυνατόν για να είναι η

δική του ομάδα. Το όνειρό του από τότε που ήταν παιδάκι ήταν να παίξει στην Εθνική ομάδα της Ουρουγουάης, με την ελπίδα να κερδίσει κι ένα τρίτο Παγκόσμιο Κύπελλο για την αγαπημένη του πατρίδα.

Η Ουρουγουάη είχε κερδίσει δύο Παγκόσμια Κύπελλα, ένα από αυτά ήταν το πρώτο, που διεξήχθη το 1930, του οποίου ήταν διοργανώτρια χώρα, κερδίζοντας την Αργεντινή 4-2 στον τελικό. Τον δεύτερο τίτλο τον είχε κερδίσει το 1950, νικώντας τη διοργανώτρια Βραζιλία 2-1 στον τελικό.

Ο καιρός ήταν ζεστός και υγρός, και μολονότι είχε περάσει τα τελευταία λίγα χρόνια στο βροχερό Λίβερπουλ της Αγγλίας, επειδή είχε μεγαλώσει στην Ουρουγουάη, το σώμα του ήξερε πώς να αντιδράσει όταν η αποπνικτική ζέση τον χτύπησε καταπρόσωπο, με το που βγήκε από το αεροπλάνο.

Ο Ντιέγκο Γκοντίν, που καθόταν κοντά του, φόρεσε τη φανέλα του και κοίταξε τον Λουίς. «Λαγέ» του είπε. «Να θυμάσαι ένα πράγμα. Το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να βάζεις γκολ – και να κρατάς το στόμα σου κλειστό!»

Ο Λουίς κούνησε το κεφάλι συγκαταβατικά, αλλά δε μίλησε. Ήξερε τι εννοούσε ο Ντιέγκο. Έπρεπε να συγκρατεί τα νεύρα του· αυτό ήταν κάτι που τον απασχολούσε συνεχώς.

Παραπάνω από 40.000 φίλαθλοι από όλο τον κόσμο είχαν γεμίσει το γήπεδο και οι εκκωφαντικές κραυγές του πλήθους διαπερνούσαν τους τοίχους των απο-

δυτηρίων. Αυτός ο ήχος ντόπαρε τους παίκτες και έκανε τους σφυγμούς τους να ανεβαίνουν. Δεν παίζεις κάθε μέρα σε Παγκόσμιο Κύπελλο, σκέφτηκε ο Λουίς καθώς σηκωνόταν. Έβαλε το χέρι στην καρδιά του και ένιωσε τους χτύπους της. Έκλεισε τα μάτια.

Τους ακούσε η ισοπαλία για να περάσουν και ο Λουίς είχε μόνο δύο πράγματα στο μυαλό του: τα γκολ και τη νίκη.

Ο καυτός αέρας τού έκοψε την ανάσα όταν βγήκε από τη φυσούνα μαζί με την υπόλοιπη ομάδα.

Ο κόσμος στις κερκίδες ξέσπασε σε επευφημίες όταν η Ουρουγουάη μπήκε στον αγωνιστικό χώρο.

Ο Λουίς ανυπομονούσε να αρχίσει το παιχνίδι και να παλέψει για τη νίκη.

Περίπου δυο λεπτά αργότερα ακούστηκε το σφύριγμα της έναρξης. Η Ιταλία ήταν γνωστή για τη συμπαγή αμυντική γραμμή της. Έπειτα από τριάντα λεπτά παιχνιδιού ο Λουίς είχε απογοητευτεί. Ο Κιελίνι, με την υποστήριξη του Μπαρτζάλι, ματαίωναν όλες τις προσπάθειές του. Ο θρυλικός Μπουφόν, ο αρχηγός και τερματοφύλακας της Ιταλίας, καθοδηγούσε αριστοτεχνικά την άμυνά του.

Οι Ουρουγουανοί αναζητούσαν απεγνωσμένα έναν διάδρομο.

Στο 59ο λεπτό, στο δεύτερο ημίχρονο πια, ο Εντίγκιο Αρεβάλο πήρε την μπάλα και άρχισε να κατεβαί-

νει προς την αντίπαλη εστία. Ο Μαρκίζιο αντέδρασε χτυπώντας με τις τάπες του στο πόδι τον Ουρουγουανό.

Ο Μεξικανός διαιτητής έβγαλε την κόκκινη κάρτα και ο Μαρκίζιο αποβλήθηκε.

Τώρα οι Ατζούρι έπαιζαν με 10 παίκτες.

Δεν είχε πολλή σημασία. Πέρασαν άλλα είκοσι λεπτά, με τις δύο ομάδες να προσπαθούν ανεπιτυχώς να βρουν τα δίχτυα. Έπειτα, στο 79ο λεπτό, ο Κιελίνι έσπρωξε τον Λουίς στο στήθος και ο Λουίς, θυμωμένος, του έριξε μια δαγκωνιά.

Έκανε αμέσως πίσω, όταν άκουσε τον Κιελίνι να ξεφωνίζει από τον πόνο. Ήξερε ότι είχε κάνει κάτι κακό. Είχε χάσει τον έλεγχο. Ξανά.

Ο Κιελίνι παραπονέθηκε στον διαιτητή και του έδειξε τα σημάδια από το δάγκωμα στον ώμο του. «Πρέπει να αποβάλετε τον Σουάρες!» του είπε, μα ο διαιτητής δεν έδειξε να συμφωνεί, και ο Σουάρες άφησε έναν αναστεναγμό ανακούφισης.

Δύο λεπτά αργότερα ο Γκαστόν Ραμίρες έστειλε την μπάλα στη μεγάλη περιοχή και ο Γκοντίν πήδησε και άλλαξε την πορεία της μπάλας με τον ώμο του, στέλνοντάς τη στη γωνία του τέρματος.

ΓΚΟΛ!

Η Ουρουγουάη κέρδισε το παιχνίδι με 1-0 και πέρασε στους 16.

Ήταν μια μεγάλη νίκη για την Ουρουγουάη, αλλά αποδείχτηκε πικρή ήττα για τον Λουίς Σουάρες.

Εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωποι σε όλο τον κόσμο είδαν αυτό που δεν μπόρεσε να δει ο διαιτητής. Το βίντεο εκείνο προβλήθηκε αμέτρητες φορές τις επόμενες μέρες.

Η FIFA αποφάσισε να λάβει μέτρα εναντίον του Σουάρες. Δεν είχαν άλλη επιλογή παρά να τον τιμωρήσουν αυστηρά.

Αποκλείστηκε από τους αγώνες για τέσσερις μήνες, και ο αποκλεισμός θα ίσχυε αμέσως, οπότε έχασε το υπόλοιπο Παγκόσμιο Κύπελλο.

Όταν άκουσε τα νέα ο Λουίς, τα μάτια του γέμισαν δάκρυα.

Ήταν η τρίτη φορά που είχε δαγκώσει αντίπαλο. Ήξερε ότι είχε κάνει τεράστιο λάθος και ζήτησε συγγνώμη από τον Κιελίνι, ο οποίος δέχτηκε τη συγγνώμη του. Το ήξερε πολύ καλά: μερικές φορές σε ένα παιχνίδι αφήνεις τα νεύρα σου να σε κυριεύσουν, οπότε τιμωρείσαι. Αλλά θεωρούσε ότι το να μην μπορεί να παίξει το παιχνίδι που αγαπούσε περισσότερο από καθετί για τέσσερις μήνες ήταν σκληρή τιμωρία. Και κυρίως πονούσε γιατί είχε απογοητεύσει την ομάδα του και την πατρίδα του. Και υπήρχε κι άλλο πικρό ποτήρι που έπρεπε να πιει. Δε θα μπορούσε να παίξει με τη νέα του ομάδα –την Μπαρτσελόνα– για το πρώτο μέρος της σεζόν. Ένιωθε μεγάλο βάρος στην καρδιά του.

Το Παγκόσμιο Κύπελλο συνεχίστηκε χωρίς αυτόν. Η Ουρουγουάη αποκλείστηκε. Ζούσε τον απόλυτο εφιάλτη.

Η διοργάνωση που θα έπρεπε να είναι η καλύτερη της ζωής του απέβη η χειρότερη. Έπρεπε να κάνει κάτι για να σωθεί. Αυτό δεν ήταν δυνατόν να συμβεί ξανά.

Το ίδιο βράδυ εκείνος, η γυναίκα του, η Σόφι, και τα παιδιά τους, η Ντελφίνα και ο Μπεν, πήραν το αεροπλάνο και γύρισαν στο Μοντεβιδέο.

Ο Λουίς καθόταν μόνος του. Η Σόφι κρατούσε τα παιδιά απασχολημένα. Άφησε τον άντρα της μόνο του. Ήξερε ότι χρειαζόταν χρόνο για να σκεφτεί.

Ο Λουίς έκλεισε τα μάτια. Οι αναμνήσεις άρχισαν να πλημμυρίζουν το μυαλό του. Έπαιξε ποδόσφαιρο από τότε που ήταν τεσσάρων χρονών, και το παιχνίδι τού είχε δώσει πολλή ευτυχία και τεράστια επιτυχία. Αλλά κάθε φορά που ανέβαινε ένα σκαλί πιο ψηλά, αντιμετώπιζε και μια αναποδιά.

Επέστρεφαν στην Ουρουγουάη, εκεί όπου είχαν αρχίσει όλα. Η οικογένεια, τα όνειρα. Ο αγώνας. Μια ανάμνηση, μια σκέψη, του ερχόταν ξανά και ξανά στο μυαλό:

Όταν ήμουν τεσσάρων, μπορούσα να τρέξω πιο γρήγορα με την μπάλα στα πόδια παρά χωρίς αυτήν.

Ο Ξυπόλυτος μπαλαδόρος του δρόμου

ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ ΤΟΥ ΛΟΦΟΥ, στο Μπάρριο Ελ Σέρρο, ακριβώς στο κέντρο της πόλης Σάλτο της Ουρουγουάης, τρία αγόρια στέκονταν στη μέση του δρόμου. Ο δρόμος ήταν γεμάτος λακκούβες, και είχε μια σειρά από παλιά αυτοκίνητα στη μία μεριά και ετοιμόρροπα σπίτια στην άλλη. Τα παιδιά πήραν θέσεις μπροστά από δύο καπάκια κάδων απορριμμάτων, που έπαιζαν τον ρόλο των δοκαριών. Αυτή η γειτονιά ήταν μια από τις φτωχότερες της πόλης.

Κάποιον περίμεναν.

«Τι ώρα είναι;» είπε ο Ματέο, ο μεγαλύτερος.

«Δεν ξέρω» απάντησε ο Χοακίν, ο ψηλός.

Ο Ροδρίγο, ο πιο έξυπνος από τους τρεις, κοίταξε τη θέση του ήλιου στον ουρανό. «Σχεδόν μία» είπε και χαμογέλασε στα φιλαράκια του.

Ο Ματέο κοίταξε τους φίλους του και κούνησε το κεφάλι. «Ετοιμαστείτε» είπε σμίγοντας τα φρύδια. «Θα έρθει όπου να 'ναι».

Ο Ματέο γέλασε. «Δε βλέπω την ώρα».

Ο Χοακίν, με ένα πλατύ χαμόγελο, είπε: «Θα τον τσακίσουμε».

Τα τρία παιδιά κούνησαν το κεφάλι συγκατανεύοντα.

Την επόμενη στιγμή ένας άντρας με ποδήλατο ξεπρόβαλε από τη γωνία, στην άλλη άκρη του δρόμου, ανηφορίζοντας τον λόφο και κατευθυνόμενος προς το μέρος τους. Ένα τετράχρονο αγόρι καθόταν πίσω του, κρατώντας μια μπάλα ποδοσφαίρου παραμάσχαλα. Φορούσε φανέλα της Ντεπορτίβο Αρτίγας, μιας παιδικής ομάδας ποδοσφαίρου που προπονούσε ο άντρας με το ποδήλατο, ο θείος του ο Σέρχιο.

Ο Σέρχιο σταμάτησε μπροστά στο σπίτι όπου έμεναν όλοι τους. Πάρκαρε το ποδήλατο, και ο μικρός, αντί να πάει μέσα στο σπίτι, έτρεξε έξω στον δρόμο για να αντιμετωπίσει τα παιδιά που ήταν στην άλλη άκρη του φανταστικού γηπέδου.

Τα τρία μεγαλύτερα παιδιά κοιτούσαν τον νεότερο αντίπαλό τους και χαμογελούσαν. Περίμεναν πώς και πώς να δώσουν ένα μάθημα στον μικρό. Δεν τους άρεσε το υφάκι του. Παραήταν σίγουρος για τον εαυτό του. Άλλωστε δεν τον είχαν προκαλέσει εκείνοι· αυτός τους είχε προκαλέσει! Μόνος του. Τρεις εναντίον ενός. Πόσο τρελόπαιδο πρέπει να είσαι για να κάνεις κάτι τέτοιο; «Κάνε μια κίνηση, Λουίς!» φώναξε ο Ματέο.

«Έλα, Λουίς!» τσίριξε ο Ροδρίγο. «Εδώ δεν είναι τα τσικό!»

«Είσαι πολύ μικρός ακόμα για να βάλεις παπούτσια;» ρώτησε ο Χοακίν.

Τα τρία παιδιά γέλασαν.

Ο Λουίς Αλμπέρτο Σουάρες Ντίας απλώς χαμογέλασε. Ήταν ξυπόλυτος και δε φαινόταν να τον ενοχλεί αυτό.

Ο θεός του, ο Σέρχιο, και ο μεγαλύτερος αδερφός του, ο Πάολο, κάθονταν στην εξώπορτα του σαραβαλιασμένου σπιτιού τους, στην άλλη πλευρά του δρόμου. Ο Σέρχιο ήξερε ότι ο Λουίς είχε ταλέντο, αλλά ο Πάολο σκέφτηκε ότι ήταν τρελός όταν του είχε ζητήσει νωρίτερα να κανονίσει ένα ματς με τα μεγαλύτερα αγόρια.

«Για ποιο λόγο θέλεις να το κάνεις αυτό;» τον ρώτησε ο Πάολο.

«Γιατί δεν έχει πλάκα να παίζω με τα παιδιά της ηλικίας μου» απάντησε ο Λουίς. «Και γιατί μπορώ να τους νικήσω».

Ο Σέρχιο γέλασε. Του άρεσε το πάθος του Λουίς.

Ο Πάολο κοίταξε καλά τον μικρό του αδερφό για μια στιγμή και σήκωσε τους ώμους. «Εντάξει, Λουίς» είπε.

«Το όνομά μου είναι *Ελ Σάλτα*» απάντησε ο Λουίς με ένα πονηρό χαμόγελο, σαν να ήταν ήρωας γουέστερν ταινίας στην τηλεόραση.

«Αυτό θέλω να το δω» είπε ο θεός Σέρχιο.

Στον Λουίς άρεσε η αίσθηση του δρόμου στα γυμνά του πόδια.

Κανένας δεν του έλεγε να φορέσει παπούτσια ούτε καν η μαμά του, γιατί είχε μόνο ένα ζευγάρι, κι αυτό ήταν για το σχολείο. Κατά βάθος εκείνος θα προτιμούσε να

έχει ένα ζευγάρι για την μπάλα, αλλά από τότε που είχε αρχίσει να παίζει, δεν φορούσε ποτέ παπούτσια.

Στην είσοδο του σπιτιού εμφανίστηκαν τώρα από μέσα οι μεγαλύτερες αδερφές του Λουίς, η Τζοβάννα και η Λετίσια, με τον μικρό της οικογένειας, τον Μάξι, και κάθισαν δίπλα στον θείο Σέρχιο και στον Πάολο. Ο Μάξι ήταν έναν χρόνο μικρότερος από τον Λουίς. Η γιαγιά Λίλα και ο παππούς Ατασίλδο κοιτούσαν από το παράθυρο.

«Κάνε κίνηση!» φώναξε ο Ματέο.

Ο Λουίς άφησε την μπάλα να κυλήσει και ξαφνικά πετάχτηκε μπροστά με φοβερή ταχύτητα, κάνοντας σλάλομ ανάμεσα στα παρκαρισμένα αυτοκίνητα, με την μπάλα κολλημένη στο πόδι του. Έκανε μια προσποίηση, στέλνοντας τα παιδιά προς τα αριστερά, κι αυτός κλότσησε όσο πιο δυνατά μπορούσε, στέλνοντας την μπάλα ανάμεσα στα καπάκια των δύο κάδων.

«Γκοοολλλ!» φώναξε ο Λουίς.

Οι δικοί του στην είσοδο του σπιτιού πετάχτηκαν πάνω και άρχισαν να ζητωκραυγάζουν.

Τα μεγαλύτερα παιδιά μούτρωσαν. «Τυχερό σου...» μουρμούρισε ο Ροδρίγο, ενώ ο Πάολο τον άκουσε αποκεί που καθόταν.

«Θα το ήθελες!» του φώναξε.

Τα μεγαλύτερα παιδιά κατέβασαν την μπάλα, αλλάζοντας πάσες, κι έπειτα ξεχύθηκαν προς το μέρος του Λουίς, που στεκόταν στη μέση του δρόμου.

Ο Λουίς περίμενε την κατάλληλη στιγμή και τινά-

χτηκε προς την μπάλα, κόβοντας μια πάσα από τον Χοακίν προς τον Ροδρίγο. Χωρίς να χάσει στιγμή, πήρε την μπάλα και έτρεξε προς το τέρμα.

Ο θεός Σέρχιο πετάχτηκε πάνω. «Έμπαινε, Λουίς!»

Ο Λουίς έφτασε στα καπάκια των κάρδων και πλάσαρε την μπάλα στο τέρμα.

Ο θεός Σέρχιο γύρισε στον Πάολο. «Το 'χει μέσα του!» είπε χαμογελώντας.

«Έχω βάλει στοίχημα με τα παιδιά δέκα σεντάβο ότι ο μικρός μπορεί να τους κερδίσει. Μην το γρουσουζεύεις!» είπε ο Πάολο.

Ο Λουίς, μες στα χαμόγελα, πλησίασε και έκανε «χάι φάιβ» με τον μεγαλύτερο αδερφό του, τον Πάολο, τον θείο Σέρχιο και τον μικρό αδερφό του, τον Μάξι.

«Πού τα μαθαίνεις αυτά τα κόλπα, Λουίς;...» του φώναξε ο Σέρχιο.

«Από σένα, θείε Σέρχιο» απάντησε ο Λουίς.

«Α, ναι...» είπε ο θεός Σέρχιο χαμογελώντας με νόημα.

«Και ο Μάξι μπορεί να τα κάνει». Ο Λουίς έκλεισε το μάτι στον μικρό αδερφό του και γύρισε στο αυτοσχέδιο γήπεδο, στον δρόμο.

Ακούστηκαν κόρνες, και τα παιδιά έκαναν στην άκρη για να περάσει ένα κονβόι στρατιωτικών οχημάτων που πήγαιναν στο στρατόπεδο, ένα τετράγωνο πιο πάνω. Ο Λουίς άπλωσε το χέρι και άγγιξε ένα τζιπ γεμάτο αξιωματικούς, το οποίο τον περικύκλωσε.

Μόλις τελικά έφυγε το κονβόι, ο Λουίς ήταν ξανά

μέσα στον δρόμο, κατευθυνόμενος πάλι σαν σφαίρα προς το τέρμα.

Τα άλλα τρία παιδιά άφησαν ένα επιφώνημα απογοήτευσης και τα παράτησαν. «Εγώ έχω διάβασμα, πρέπει να φύγω» είπε ο Ροδρίγο, έχοντας αποδεχτεί την ήττα με τα χέρια ψηλά. Οι φίλοι του δεν είχαν καμία αντίρρηση να σταματήσει το παιχνίδι. Δεν μπορούσαν να πουν το προφανές: ο τετράχρονος Λουίς ήταν καλύτερος από αυτούς.

Λίγα λεπτά αργότερα ο Ματέο μέτρησε δέκα σεντάβο στην ανοιχτή παλάμη του Πάολο.

«Χάρηκα πολύ για τη συνεργασία» είπε ο Πάολο χαμογελώντας.

Ο Λουίς πέρασε δίπλα τους, πατώντας τον χορταριασμένο δρόμο με τα τραχιά ξυπόλυτα πόδια του, και ο Ματέο τον τράβηξε και τον σταμάτησε.

«Μια στιγμή, Λαγέ» είπε ο Ματέο. «Από τώρα είσαι με εμάς».

Το χαμόγελο του Λουίς έφτασε μέχρι τα αυτιά. «Αλήθεια;»

«Ναι». Ο Ματέο στράφηκε προς τον θείο Σέρχιο. «Τον θέλουμε στην ομάδα μας!»

Οι τρεις φίλοι απομακρύνθηκαν πηγαίνοντας προς τα σπίτια τους.

«Κι εσύ, Λουίς; Τι θέλεις;» ρώτησε ο Πάολο. Ο μεγάλος του αδερφός τον πρόσεχε πάντα.

«Θέλω κανονικά παπούτσια για ποδόσφαιρο» είπε ο Λουίς.

Ο Πάολο κούνησε το κεφάλι. «Εδώ που τα λέμε, τα αξίζεις» είπε. Αλλά ήξερε ότι δεν υπήρχε περίπτωση να αποκτήσει ο αδερφός του κανονικά ποδοσφαιρικά παπούτσια. Τουλάχιστον όχι τώρα, ίσως κάποια μέρα, σκέφτηκε.

«Πάμε να φάμε» είπε.

«Δεν υπάρχει φαΐ» είπε ο Λουίς.

«Τουλάχιστον μέχρι το βράδυ» συμπλήρωσε η Τζοβάνα.

Όλοι καταλάβαιναν τι σήμαινε αυτό. Σήμαινε ότι δεν είχε μείνει τίποτα στο σπίτι, οπότε θα έπρεπε να περιμένουν μέχρι να γυρίσει ο μπαμπάς του και να φέρει φαγητό. Αργότερα.

«Ελάτε μαζί μου» είπε ο Πάολο, κλείνοντας το μάτι στα αδέρφια του για να τους φτιάξει τη διάθεση. «Έχω κρύψει κάτι μπισκότα στο μπάνιο. Πάμε μέσα!» Όλα πετάχτηκαν και έτρεξαν μέσα στο σπίτι, αφήνοντας τον θείο Σέρχιο μόνο του στην είσοδο.

«Ε! Για μένα δεν έχει;» ρώτησε.

